

Text: 2 Kor 9:8–15 (episteltexten)

8 Och Gud har makt att ge er all nåd i överflöd, så att ni alltid och i allt har nog av allt och kan ge i överflöd till varje gott verk.

9 Skriften säger: Han strör ut, han ger åt de fattiga, hans rättfärdighet består för evigt.

10 Han som ger såningsmannen säd till att så och bröd till att äta, han ska ge er utsäde och mångdubbla det och låta er rättfärdighet ge god skörd.

11 Då blir ni rika på allt och kan vara generösa i allt, och det väcker tacksamhet till Gud när vi överlämnar gåvan. 12 Den hjälp ni ger i denna insamling fyller inte bara de heligas behov, utan bär också rik frukt genom att många tackar Gud. 13 När ni visar er äkthet genom denna hjälp prisar de Gud för att ni följer er bekännelse till Kristi evangelium och så godhjärtat delar gemenskapen med dem och med alla. 14 De kommer också att be för er och längta efter er på grund av Guds överväldigande nåd mot er. 15 Gud vare tack för hans obeskrivligt rika gåva!

Bön: Jesus, öppna du mitt öga att jag må se hur rik jag är! Amen.

Brukar du drömma om att ha mycket pengar? Så mycket att du kan köpa vad du vill, och kan ge gåvor när du vill och hur mycket som helst?

Det som Paulus lovar i första versen i vår text är nästan det. Det är en vers som är så fylld av superlativer att det är helt otroligt. Låt oss se vilka ord han använder. Det börjar med Guds makt. Den verkar sju saker:

1. ge er all nåd
2. i överflöd
3. så att ni alltid
4. i allt
5. har nog av allt
6. och kan ge i överflöd
7. till varje gott verk.

Allt börjar med Guds makt och hans nåd. Vi har under några söndagar haft tankarna rätt mycket på vad vi ska göra: vi ska söka Herren medan det är tid, vi ska pröva oss själva, vi ska vara noga med hur vi använder våra ord

och vi ska älska vår nästa. Nu vänds våra blickar helt och hållet till Gud och hans makt. Det är han som ger säd åt såningsmannen så att han har något att så och det är han som ska mångdubbla utsädet. Efter det följer så frukterna som också omtalas i vår text.

I sommar har hettan och torkan gett många bönder stora bekymmer. Skörden har slagit fel på många håll. På andra ställen där det har kommit tillräckligt med regn har skörden varit ovanlig rik. I vår trädgård har vi ovanligt stora och fina potatisar och en massa äpplen, även om skadeinsekterna har satt sina spår på det mesta. När vi får gå ut och skörda det som Gud har försett oss med fylls vi av tacksamhet.

Men hur är det med tacksamhetens frukter? Låt oss se vad vår text i dag har för bakgrund.

Den stora insamlingen

Paulus skrev Andra Korintierbrevet ca år 57–58, troligen från Makedonien, alltså norra delen av dagens Grekland. Därifrån fortsatte han sin tredje missionsresa mot Korint, försenad från sina ursprungliga planer. Efter hans första besök i Korint hade hans relationer till församlingen försämrats. Det fanns nämligen falska apostlar som försökte skilja församlingen från dess grundare. En del av brevet ägnar han åt att klara upp detta. Han gläds över att missförhållanden som han tar upp i det första brevet har rättats till och att man har tagit emot en ångrande syndare.

Under resan samlar han in pengar för den nödlidande församlingen i Jerusalem som han räknar med att besöka vid återkomsten. Nu vill han beveka korintierna att delta i insamlingen så att han kan få med sig deras gåva när han kommer. Han berättar om vad Guds nåd har verkat i församlingarna i Makedonien – Filippi och Tessalonike, 8:1–5:

1 Vi vill berätta för er, bröder, vilken nåd Gud har gett församlingarna i Makedonien. 2 Trots deras många hårda prövningar har ändå deras översvallande glädje och deras djupa fattigdom gjort dem överflödande rika på uppriktig hängivenhet. 3 De har gett efter sin förmåga, ja, över sin förmåga. Och det var helt frivilligt, det kan jag intyga. 4 Ivrigt vädjade

de och bad oss om nåden att få vara med i hjälpen till de heliga. 5 Och de gav inte bara det vi hade hoppats, utan de gav sig själva, först och främst åt Herren och sedan åt oss efter Guds vilja.

Lägg märke till att det var Gud som hade gett makedonierna det här sinnelaget. Gud gav dem nåden att ge. De var hårt prövade och väldigt fattiga. Ändå bad de ivrigt att få vara med i hjälpen. Och de gav inte bara av sitt överflöd, utan de tog upp lån för att kunna ge. Och det viktigaste var att de gav sig själva. De hade insett att de var Kristi tjänare, eller slavar, och att det största de kunde göra var att tjäna honom.

Att de gjorde så berodde på Guds nåd som han hade låtit flöda över dem. De gjorde inget av tvång, utan helt frivilligt. Om något tvång ska nämnas så handlar det om det som Paulus skriver tidigare i brevet (2 Kor 5:14):

Kristi kärlek driver oss, för vi är övertygade om att en har dött för alla, och därför har alla dött.

Det här tvånget kom inte utifrån, genom att någon hade sagt eller befallt, utan det kom inifrån, då deras hjärtan blev omvända till Gud. Då blev Jesus målad för deras ögon och de såg hans kärlek, och den kärleken drev dem att ge vidare det som de hade fått. För Jesus hade verkligen sett fattigdom. I 2 Kor 8:9 skriver Paulus:

Ni känner ju vår Herre Jesu Kristi nåd. Han var rik men blev fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika.

Han som var världens skapare och ägde all makt, han utblottade sig på allt och gick in i den djupaste fattigdom för vår skull. Inte bara i fattigdom, utan han måste också smaka på alla slags sjukdomar och han blev frestad i allt som vi människor blir frestade i. Och till slut gick han in i den värsta tortyr och blev dödad genom den död som var tänkt för de grövsta brottslingarna: korsfästelse.

Det var den nåden som makedonierna hade fått se. Den hade Paulus förkunnat också för korintierna. Han skriver i 1 Kor 2:2:

Jag hade nämligen bestämt mig för att inte veta av något annat hos er än Jesus Kristus och honom som korsfäst.

Det är den nåden som är grunden. Vi känner också den nåden! Samma nåd har kommit också oss till del. Han är också vår Frälsare.

Det var det här som gjorde att de kristna blev fyllda av tacksamhet och insåg att de var så rika på allt att de kunde ge rika gåvor, också när de mänskligt sett inte hade något att ge.

I dag påminns vi också om vilket skäl vi har till tacksamhet. Det är samma orsaker som bland makedonierna och som korintierna får som motivering till uppmaningen att delta i insamlingen.

Låt oss nu se på detaljerna i löftet.

Guds rika gåva

Gud har makt. Därför är hans löften inte tomma. Det han lovar kan han också verkställa.

Gud ger oss *all* nåd. Han mäter inte upp sin nåd i delar och ger oss en liten bit i taget. Han ger oss inte en bit när vi blir döpta, en annan när vi går till nattvarden och en tredje när vi vid något särskilt tillfälle fylls av jubel och glädje i våra känslor. Vi väntar inte på någon "andra smörjelse" som en del menar, genom tungotal eller andedop. Nej, han ger all nåd. Också det lilla barnet som ännu inte förstår det stora som skett med det när det blev döpt har fått all nåd. "Allt är ert" (1 Kor 3:21f).

Gud ger oss *i* överflöd. Ett annat av Paulus brev där det här ordet ofta ingår är Filipperbrevet. Det här skrev Paulus då han satt i fängelse i Rom (Fil 4:18):

Jag har fått allt och det i överflöd.

Det här skriver han från ett fängelse! Han skriver också i samma brev (v 11–13):

Jag säger inte att jag har saknat något, för jag har lärt mig att vara nöjd med det jag har. Jag kan leva enkelt, jag kan också leva i överflöd. Med allt och med alla förhållanden är jag förtrogen: att vara mätt och att vara hungrig, att ha överflöd och att lida

brist. Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.

Här har vi samma sak igen: Det är Gud som ger kraften! Här ser vi att överflödet inte är det som vi upplever som överflöd och som vi söker efter, utan det är att vara i den Allsmäktiges händer och ha tillgång till allt det som han låter oss få. Obs: inte som vi önskar i allt, utan som han ser bäst för oss. Det är ett verkligt överflöd.

Så att ni alltid i allt har nog av allt

Aldrig kommer den stunden då Guds barn saknar något som Gud har tänkt för oss! Varje stund är i hans hand. Det finns inga vrår av vårt liv som inte skulle vara i hans hand. I allt har han omsorg om oss. Därför fattas oss ingenting. Ser vi på oss utan det här perspektivet ser vi ofta bara brister och problem. Men om vi börjar med att se på Guds nåd får vi en annan syn på det.

När vi ser på oss själva tycker vi att det fattas en massa. Hur var det med makedonierna? De var i djup fattigdom. De var utsatta för hårda prövningar. Var de rika? Jo, de var så rika att de ivrigt vädjade om att få ge sin gåva till de kära, men okända, bröderna och systrarna i tron i Jerusalem. De tog rentav upp lån för att ha något att ge. Ur mänsklig synpunkt var de fattiga. Allt fattades dem. Men från den andliga synpunkten hade de allt. De såg Guds nåd.

Och kan ge i överflöd

Makedonierna och ville dela med sig av sitt stora överflöd. Vi har del i precis samma överflöd, och nu är det vår tur! Våra ägodelar, även om de från vårt eget perspektiv kan vara för få, är till för att delas ut där de behövs bättre. Det är Guds lån åt oss. Och när han förser är det inte småmulor, då är det överflöd. Vi har sådana resurser fast vi inte ser dem. Låt oss använda dem!

Till varje gott verk

Vad är det för gott verk som Paulus tänker på? Vad var det goda verket som makedonierna ville ge till?

Det var till dem som led nöd. De visste att det skulle främja Guds rike, skapa tacksamhet till Gud, som det heter:

Den hjälp ni ger i denna insamling fyller inte bara de heligas behov, utan bär också rik frukt genom att många tackar Gud. När ni visar er äkthet genom denna hjälp prisar de Gud för att ni följer er bekännelse till Kristi evangelium och så godhjärtat delar gemenskapen med dem och med alla.

Först finns bekännelsen till Kristi evangelium, det som är höjden av allt det goda Gud ger. När vi sedan delar gemenskapen med andra troende bröder och systrar blir det ett vittnesbörd om Guds kärlek i Kristus, och följden blir att människor tackar Gud. Att ge gåvor åt dem som lider nöd blir alltså en del av vittnesbördet om Jesus.

Det goda verk som vi i första hand ska stöda är att se till att evangeliet kan föras ut, att det finns män som ges möjlighet att tränga in i Guds ord på församlingens vägnar och kan ge Ordet vidare i gudstjänsten, i evangelisation och själavård. Därför har den kristna församlingen genom tiderna tagit ansvar för att förse Ordets tjänare med det dagliga brödet. Ännu för ett par hundra år sedan skedde det här genom att prästerna hade jordbrukshemman med tjänstefolk så att de kunde försörja sig. Församlingens vuxna medlemmar deltog i försörjningen med dagsverken. Senare började man betala ut lön i stället för att betala i dagsverken och insamling av jordbruksprodukter.

Paulus själv skaffade sig sitt levebröd på egen hand och ville inte belasta de unga församlingarna, fast han skulle ha haft rätt till det. Han skriver ju (1 Tim 5:18):

Skriften säger: Du ska inte binda för munnen på oxen som tröskar, och: Arbetaren är värd sin lön.

I GT var det tvång på att ge tionde. Det har vi inte som någon lag i den kristna kyrkan. Men i stället finns den förmaning som finns i vår text:

Han som ger såningsmannen säd till att så och bröd till att äta, han ska ge er utsäde och mångdubbla det och låta er rättfärdighet ge god skörd.

Vår tacksamhets gåva sträcker sig också långt utanför vår egen församling. Vi har fått nåden av Gud att ha bröder och systrar i Bulgarien, Europas fattigaste land, och i den fattigaste delen av detta land, bland romerna. Och deras behov är stora. Därför vill vi också dela med oss av våra materiella rikedomar så att de får lindring, enligt den princip som Paulus uttalar i föregående kapitel (8:13–15):

Vi vill inte att andra ska få det bättre och ni få det svårt, utan att alla ska ha det lika. Just nu ska ert överflöd avhjälpa deras brist, så att deras överflöd en annan gång kan avhjälpa er brist. Så blir det lika för alla, som det står skrivet: Den som samlat mycket hade ingenting över, och den som samlat lite saknade ingenting.

Det här har också varit en drivkraft för den kristna missionen. Hjälp i yttre avseenden har gått hand i hand med predikan av Guds ord. För där Gud har överflödat i hjärtat, där finns det också glädje i att hjälpa våra medmänniskor. Därför har kristna människor alltid varit i första ledet när det gäller hjälp till katastrofoffer. För så länge vi lever i denna värld finns det sådana som drabbas hårt av olyckor och som vi har ansvar för med vår hjälp.

Så är det också när vi ser lidande människor i vår närhet. Jakob skriver (Jak 2:15–17):

Om en broder eller syster saknar kläder och mat för dagen och någon av er säger till dem: "Gå i frid, klä er varmt och ät er mätta", men inte ger dem vad kroppen behöver, vad hjälper det? Så är också tron i sig själv död när den är utan gärningar.

Tänk om det skulle vara så att människor som ser på oss i vår församling skulle säga:

Gud vare tack för hans obeskrivligt rika gåva!

Därför behöver vi lära oss tacka för Guds stora gåvor och därför ber vi:

Lär mig tacka, lär mig lova –
ack, det går så uselt än!
Men det blir väl annorlunda
där hos dig i himmelen,
när jag fri från allt elände
som här nere trycker mig

får med änglar och med helgon
där för evigt lova dig!

Amen.